

Р Е Ш Е Н И Е

№69

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 19 март 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесети февруари, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
 ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №36 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „***“ ЕООД, ЕИК по БУЛСТАТ *****, седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. ***, бл. 4, ет. 3, ап. 36 с управител Р. Г. Ц.*** против решение №836 от 22.11.2012 г. на Районен съд - Перник, IV наказателен състав постановено по НАХД №1025 по описа на съда за 2012 г.

С обжалваното решение е изменено наказателно постановление (НП) №23-2304866 от 31.05.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) - Софийска област (СО), издадено срещу „***“ ЕООД, в качество работодател, за нарушение по чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, като определеното на основание чл. 414, ал. 3 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 3000 (три хиляди) лв. на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно и незаконосъобразно. Съдържат се оплаквания за грешка в изводите на първата съдебна инстанция относно характера на квалифицираните като трудови правоотношения между наказаното лице, окачествено като работодател по смисъла на КТ и лицето, заварено да полага труд в проверявания обект, които изводи са довели до неправилно приложение на материалния закон. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, както и по същество - процесното НП. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област не изпраща представител и не дава становище по касационната жалба.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че обжалваното решение е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административното производство, поради което се дължи нейното разглеждане.

Административен съд – Перник, като разгледа делото по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема следното:

За да постанови обжалваното решение съдебния състав на Районен съд – Перник въз основа на събраните и представени по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че при извършена на 16.03.2012 г. проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол – строителен обект, находящ се в гр. Перник, изграждан от настоящия жалбоподател, на обекта полагали труд няколко лица, измежду които и С. Г.***. В попълнена от последния декларация за факти относно осъществяваната от него дейност, Г.*** посочил, че работи към „***“ ЕООД от 02.02.2012 г. като „строител“ с работно време и почивки без наличие на сключен трудов договор. В хода на по-нататъшната проверка, продължила по документи управителя на дружеството представил на проверяващите граждански договор сключен със С. Г.*** на 01.03.2012 г. Следствие така установените факти контролните органи, неприели за действителен представения граждански договор, образували административнонаказателно производство за нарушение на трудовото законодателство във връзка с реда за уреждане на правоотношенията по предоставяне на работна сила, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите районният съд извършил служебна проверка за законосъобразност на административнонаказателното производство е приел от правна страна, че същото е протекло при спазване на процесуалните правила, както и при съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за реквизити на АУАН и издаденото въз основа на него НП.

Приел да разгледа спора в неговото същество Районен съд – Перник след преценка поотделно и съвкупно на доказателствата и доводите на страните е приел, че дружеството е осъществило от субективна и обективна страна вмененото му нарушение.

При изследване на въпроса за относимостта и справедливостта на определеното да бъде наложено административно наказание решаващият първоинстанционен състав е приел същото за правилно определено, съобразно вида, предвиден за вмененото за извършено административно нарушение, но несправедливо завишено

в размер над предвидения минимум, поради което е редуцирал същия.

Така постановеното решение касационният съд намира правилно и законосъобразно.

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на решението на районния съд на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН настоящия касационен състав установи, че атакуваният съдебен акт е валиден и допустим, като постановен по отношение на акт, подлежащ съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно и в срок сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

Във връзка с приложимия материален закон касационният съд намира решението на първата съдебна инстанция за правилно и законосъобразно. Посочената като основание за образуване на административнонаказателно производство разпоредба на чл. 62, ал. 1 на КТ регламентира начина на уреждане на трудовите отношения между работници/служители и работодатели, като указва, че отношенията по предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови посредством сключване на трудов договор в писмена форма. Касационният съд споделя изцяло позицията на първата съдебна инстанция във връзка с неприемането за реално сключен между страните на представения по делото граждански договор по повод извършваната от С. Г.*** работа на проверявания обект. Споделят се изводите на първата съдебна инстанция както относно съдържанието на въпросния граждански договор и липсата на съществени елементи от същия, така и относно противоречивостта на обясненията на Свилен Георгиев във връзка с безспорно прикритото между страните трудово правоотношение, като мотивите на районния съд не е необходимо да бъдат възпроизвеждани в настоящото решение.

Във връзка с горното не се приемат оплакванията на жалбоподателя за липса на съществени елементи на съществуващото правоотношение, за да е възможно същото да бъде квалифицирано като трудово. Именно липсата на съществени елементи, но на облигационно правоотношение, навежда на извод за безуспешен опит за прикриване на трудово такова. Представения по делото и определен от страната като граждански договор и настоящия съд не цени като годно доказателство за действително наличие на облигационни отношения. От съдържанието на т. нар. граждански договор, подобен на бланков, който включва дори варианти на уговорките, неопределени от страните по същия е очевидно, че предназначението му е да прикрие наличие на правоотношения по предоставяне на работна сила между страните, които съгласно разпоредбите на чл. 1, ал. 2 от КТ се уреждат само като трудови. Сам по себе си, т. нар. граждански договор е основание да се направи извод за законосъобразно и правилно ангажиране на административнонаказателна отговорност на жалбоподателя.

За пълнота на решението ще се отбележи, че дори хипотетично представения граждански договор да се приеме за действителен, то същия не би следвало да е относим към настоящия казус. Това е така, тъй като наказаното лице твърди, че е сключил договор за направата на кофраж 30 кв.м., а по делото не се спори, че към момента на проверката С. Г.*** е „наливал бетон“, която дейност се различава от предмета и целения резултат на представения граждански договор.

Правилно е решението на първата съдебна инстанция и в частта, с която се редуцира размера на определеното да бъде наложено административно наказание към минимума, предвиден в относимата санкционна норма, така че същото да е съобразено с правилата за определяне на наказанията по чл. 27 от ЗАНН и съотносимо към целите на административното наказване заложи в чл. 12 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното касационният съд смята, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт, Районен съд – Перник не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за касиране. Решението е законосъобразно и правилно, постановено без допуснати съществени процесуални нарушения. При извършената служебна касационна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, не се констатираха пороци на атакувания съдебен акт и относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да съставляват основания за неговата отмяна или изменение.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №836 от 22.11.2012 г. на Районен съд – Перник, IV наказателен състав постановено по НАХД №1025 по описа на съда за 2012 г., с което е изменено наказателно постановление №23-2304866 от 31.05.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“ ЕООД, гр. Перник в качество работодател, като за нарушение по чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ определеното на основание чл. 414, ал. 3 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 3000 (три хиляди) лв. на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/